Του Χρηστου Γιανναρα

Οι επερχόμενες εκλογές τοπικής αυτοδιοίκησης μπορούν και πρέπει να έχουν χαρακτήρα δημοψηφίσματος. Με την ψήφο τους οι πολίτες να προσδιορίσουν τον τύπο του πολιτεύματος: Θέλουν δημοκρατία ή κομματοκρατία;

Αν θέλουν δημοκρατία, ας περισώσουν αυτή τη φορά με την ψήφο τους τη θεμελιώδη προϋπόθεση της δημοκρατίας: τη διάκριση των εξουσιών. Ξέρουν από άμεση πείρα οι πολίτες ότι τοπική αυτοδιοίκηση υποταγμένη σε κεντρικές κομματικές ντιρεχτίβες σημαίνει την έτοιμη ραχοκοκαλιά κομματικού κράτους. Ξέρουν ότι τα κόμματα στην Ελλάδα δεν έχουν την παραμικρή σχέση με ό,τι προβλέπει για τον ρόλο τους η πολιτική θεωρία της «αντιπροσωπευτικής» δημοκρατίας. Τα κόμματα σήμερα είναι συντεχνίες επαγγελματιών της εξουσίας, οργανωμένες συσπειρώσεις συμφερόντων. Στόχος τους είναι η μονοπώληση της εξουσίας, ο ολοκληρωτικός έλεγχος κάθε πτυχής του συλλογικού βίου. Γι' αυτό και κάθε αντίσταση στην κομματοκρατία είναι κέρδος για τη δημοκρατία, προάσπιση των κοινωνικών προτεραιοτήτων, των αναγκών του πολίτη.
Κάθε υποψήφιος για την τοπική αυτοδιοίκηση που έχει κομματικό χρίσμα επιβεβαιώνει εθελούσια την απαίτηση των κομματικών συντεχνιών να ελέγχουν ολοκληρωτικά τη χώρα, να προηγείται η κομματική σκοπιμότητα των αναγκών κάθε τοπικής κοινωνίας. Οι υποψήφιοι με κομματικό χρίσμα είναι χλεύη της δημοκρατίας, απειλή της δημοκρατίας. Απαιτούν από τους πολίτες την εθελόδουλη υποταγή στη νοοτροπία του λακέ, του ραγιά: να βάζουν πρώτο το συμφέρον του αφεντικού, τα παιχνίδια εξουσίας αδίστακτων επαγγελματιών, και σε δεύτερη μοίρα τη δική τους αξιοπρέπεια, την ποιότητα της ζωής τους.

Δεν μοιάζει να υπάρχει Ελληνας σήμερα που να μην έχει πεισθεί για την ανικανότητα, την προκλητική ιδιοτέλεια, τη φαυλότητα των υπαρχόντων κομμάτων – η οργή, η αηδία, η πίκρα των πολιτών κατακλύζει τη χώρα. Και στις εκλογές τις αυτοδιοικητικές η έκφραση της αποδοκιμασίας δεν χρειάζεται την (αμφίβολης αποτελεσματικότητας) λευκή ψήφο ή αποχή. Τώρα η απέχθεια έχει γόνιμη διέξοδο: Αποκλείει τους μολυσματικούς κεχρισμένους, εμπιστεύεται τους τίμια ασυμβίβαστους και από σεμνή αξιοσύνη ακομμάτιστους.

Επιτέλους, τι περισσότερο θέλουμε να δούμε για να βγάλουμε τις συνέπειες της κοινής αγανάκτησης για τα κόμματα; Υπερχρέωσαν εφιαλτικά το κράτος εξαγοράζοντας ψήφους με διορισμούς, επιδοτήσεις, χαριστικές «προμήθειες», ασύδοτες παροχές. Καταλήστευσαν

το δημόσιο ταμείο και τους πακτωλούς των «πακέτων» της Ε.Ε. για να στήσουν το δικό του κάθε κόμμα πελατειακό κράτος, αστρονομικού κόστους μηχανισμούς επανεκλογής τους. Διαγούμισαν τα ασφαλιστικά ταμεία, την υποχρεωτική αποταμίευση κάθε βιοπαλαιστή. Εμπορεύτηκαν, με ληστρικές υπερτιμολογήσεις και «λίστες» εξαίρεσης από μειοδοτικούς διαγωνισμούς, ακόμα και ιατρικά είδη, οι αθεόφοβοι. Και πόσα ακόμα εγκλήματα ειδεχθή, με εξασφαλισμένη θεσμικά την ατιμωρησία.

Τελικά οδήγησαν την Ελλάδα στην οικονομική καταστροφή. Και πώς την αντιμετώπισαν; Κατακρεούργησαν μισθούς και συντάξεις, οι μικροεπιχειρήσεις και τα καταστήματα κλείνουν με ρυθμούς πρωτόγνωρους, η ανεργία έγινε κύμα κατακλυσμικό, οι έμμεσοι φόροι απάνθρωπης αδικίας χαράτσι, η νεολαία δίχως παραμικρή προοπτική, σε απόγνωση. Το ελληνικό (κοινό όλων μας) όνομα το κατάντησαν περίγελο σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Κάθε κυβέρνηση πλαστογραφούσε, όπως οι κοινοί απατεώνες, τα στοιχεία που της ζητούσαν οι Βρυξέλλες και στη συνέχεια, από διεθνή μπαλκόνια, κατάγγελνε το προκάτοχο της εξουσίας κόμμα για ψεύτικα στοιχεία και τεχνάσματα.

Φυσικό ήταν οι δανειστές μας να εκμεταλλευτούν την οικονομική μας χρεοκοπία, τον διεθνή διασυρμό της αξιοπιστίας μας: Εστησαν «Τρόικα» πατρωνείας να τιθασεύσει την κομματική φαυλότητα, να δεσμεύσει τους κομματανθρώπους με τις υπογραφές τους σε «Μνημόνιο».

Χωρίς, όμως, να λογαριάσουν οι πάτρωνες την πανουργία της κομματικής ατσιδοσύνης: Ετσι, η τρίτη γενιά του παπανδρεϊσμού κατάφερε, με άψογη επιδεξιότητα, να φορτώσει στην πιο αδύναμη μερίδα της κοινωνίας τα «σπασμένα» της αφροσύνης των κομμάτων. Μας κρατάνε ομήρους παζαρεύοντας την παράταση της παντοδυναμίας τους.

Στις δημοσκοπήσεις η συντριπτική, σαρωτική πλειοψηφία των πολιτών δηλώνει ότι δεν εμπιστεύεται πια κανένα κόμμα, η γενικευμένη αγανάκτηση και αηδία φτάνει σε ποσοστά απίστευτα. Ομως, μπροστά στην κάλπη ο φόβος της ανασφάλειας γεννάει τον στερεότυπο συμβιβασμό: «δεν έχουμε κάτι καλύτερο να ψηφίσουμε, αυτά τα κόμματα παράγει η κοινωνία μας, αυτά συνιστούν τη δημοκρατία μας». Και συνεχίζουμε «να μεταλλάσσωμεν τυράννους», όπως έλεγε ο Παπαδιαμάντης πριν από 118 χρόνια.

Αλλά ο συλλογισμός «αυτούς έχουμε, αυτούς ψηφίζουμε» είναι τουλάχιστον αφελής και στις αυτοδιοικητικές εκλογές ούτε για τους αφελείς ισχύει. Διότι υπάρχουν υποψήφιοι με κομματικό χρίσμα, υπάρχουν και οι τίμια ακομμάτιστοι. Συνήθως το κομματικό χρίσμα δίνεται σε φανταχτερούς, με εντυπωσιακή «αναγνωρισιμότητα» γόητες του πλήθους

(μπασκετμπολίστες, προπονητές, ηθοποιούς τηλεοπτικών «σειρών», πρώην καλλονές, πρόσωπα με θητεία στη δημοσιότητα έστω και παταγωδώς αποτυχημένη). Ο πολίτης που έχει συνειδητοποιήσει ότι η κομματοκρατία είναι συμφορά για τον ίδιο και για την πατρίδα θα ξέρει να αναγνωρίσει στη «γοητεία» των κεχρισμένων το στίγμα απειλητικής λοιμικής.

Αυτή τη φορά καλούμαστε να ψηφίσουμε διαχειριστές καινούργιων θεσμών αυτοδιοίκησης. Η κομματοκρατία αποφασίζει για τους θεσμούς ερήμην των πολιτών και για τη διαχείριση των θεσμών μεθοδεύει την υφαρπαγή της ψήφου μας. Η προηγούμενη γενιά του παπανδρεϊσμού, η ανδρεϊκή, επέβαλε τον «Καποδίστρια», η τωρινή, η ανδρεικελική, μας καπελώνει με τον «Καλλικράτη». Και στις δύο περιπτώσεις κίνητρο και κριτήριο δεν ήταν οι ανάγκες, οι ιδιαιτερότητες, οι ιστορικοί εθισμοί της κοινωνίας των Ελλήνων. Ο τεμαχισμός της χώρας, και τις δύο φορές, σε αυθαίρετα μερίσματα έγινε, αποκλειστικά και ομολογημένα, για να εξυπηρετηθούν ελπιζόμενα προγράμματα οικονομικής ανάπτυξης και ασφυκτικότερος συγκεντρωτικός έλεγχος της χώρας από το εκάστοτε κομματικό κράτος. Πειθαρχούμε δήθεν στα μοντέλα αυτοδιοίκησης που λανσάρει η Ε.Ε. αποκεντρώνοντας όχι την εξουσία, αλλά την κατακλυσμική διαφθορά και φαυλότητα, πολλαπλασιάζοντας τα ερείσματα της κομματοκρατίας.

Ο Ελληνισμός έζησε τρεις χιλιάδες χρόνια χάρη στο μοντέλο της πόλης - κράτους, της αυτοδιαχειριζόμενης κοινότητας, που ο ίδιος γέννησε – το αποδείχνει ο τεχνοκράτης Κων. Καραβίδας, που πολλοί τιμούν και ελάχιστοι καταλαβαίνουν. Η πόλη «εάλω», η γλώσσα «απέσβετο», η εκκλησία αλλοτριώθηκε σε θρησκεία. Ζούμε το ιστορικό μας τέλος, αλλά όχι ηρωικά. Απλώς παρακολουθούμε, δίχως επίγνωση, την κηδεία μας.

http://www.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_kathpolitics_1_19/09/2010_1292653